

A KATICABOGARAK TÁNCA

A pár száz lelkes eldugott kis faluban különleges eseménynek számított, amikor tavaly nyáron egy videofilm-kölcsönző nyitotta meg a kapuit.

A polgármester köszöntőt mondott annak örömére, hogy a településre végre betette a lábát a kultúra: korábban ugyanis se könyvtár, se mozi, de még egy ifjúsági klub sem működött itt. A videotéka jelentőségét tovább növelte, hogy tulajdonosa – a kor szelleméhez igazodva – a néhány négyzetméteres helyiség egyik sarkában fehérneműt árusított, a másikban pedig szolid kis talponállót rendezett be, így bőven volt forgalom minden napszakban.

Az emberek hamar megszokták a jót, egyre többen jöttek filmekért. Akadt, aki a legfrissebbet kérte a jól értesültek magabiztosságával, ámbár az angol címszavakat kicsit döcögve ejtette ki. Mások inkább ifjúságuk kedvenceit keresték, Kabost, Csörtöst, Tolnay Klárit. Elvértve előfordult, hogy Kusturica- vagy Wenders-művek után érdeklődött valaki, illet azonban itt nem forgalmaztak, ezért a kényesebb ízlésű közönség kénytelen volt beérni az Indiana Jones-sorozat valamelyik epizódjával.

A videotékát vezető ifiasszony igen iparkodónak bizonyult, s néhány hét elteltével már jól ismerte a legtöbb helybéli ízlését: tudta, hogy a jegyzőnő a romantikus történeteket kedveli, a kocsmáros meg Bruce Lee-ért rajong. Hamar felmérte, melyik vendége milyen hangulatban van aznap: a kisírt szemű ifiasszonyoknak a Micsoda nőt ajánlotta lelkesen, bosszús képű férjeknek meg rendszerint a Kilenc és fél hetet Kim Basingerrel, esetleg az Elemi ösztönt Sharon Stone-nal a főszerepben. A falu lakói megbíztak az ízlésében, és egyre többen toppantak be hozzá: „Erzsike, adjon valamit estére, maga tudja, milyet szeretek.”

VIDEO

KÖL GÖLZÖ

Egyetlen ember akadt csupán, aki messzire elkerülte a kölcsönzöt: Jani, a favágó, akinek igazi nevére már senki sem emlékezett, mindenki csak „Sipkásnak” hívta bolondos, furcsa, füles fejfedője miatt. Azt is beszélték a faluban, hogy Janinak nincs ki mind a négy kereke, no nem bolond szegény, csak egy kicsit nehezen megy neki a gondolkodás. Szép szál legény volt, mégsem jutott mellé soha asszony. Amikor a kocsmában erről esett szó, Jani mindig csak annyit válaszolt: valahogy nem találja a nőkhöz vezető szűk kis ösvényt. Sután és félszegen viselkedett, ha egy nő megszólította, lett légyen az a csinos óvónő vagy a tenyeres-talpas Gizi a kenyérboltból.

Aztán egyszer Sipkás Jani kopogott a videotéka ajtaján. Zárás előtt néhány perccel, amikor már mindenki otthon ült, s tévét nézett.

– Csókolom, Erzsike – köszönt illőn.

– Jó napot, Jani! – vágta rá sietősen a filmeket rendezgető asszony, és gyorsan végigsimította a kötényt: láthatóan zavarba jött az új vendég látán.

A férfi keresgélni kezdett a kazetták között. Tanácstalanságát látva az ügybuzgó hölgy a segítségére sietett.

– Bunyósat akar vagy inkább romantikust?

A férfi hosszasan hallgatott.

Aztán mégis kinyögte, miért jött.

– Tudja, Erzsike, nekem olyan film kéne. Érti, ugye? Olyan.

– Szexes? – kérdezett vissza határozottan, bár azért kicsit meglepődve az asszony.

– Ühüm – felelte Jani.

– Jó, de milyen? Mert tudja, van sokféle.

– Nekem mindegy. Valami olyan kellene, ahol megmagyarázzák, mi történik, és mutatják a részleteket is.

Erzsike gondolkodott.

– Először néz ilyet, Jani? – kérdezett vissza.

– Először – válaszolta amaz félszegen.

A nő hirtelen megérezte mérhetetlen felelősségét. Hosszú percekig válogatott, elolvasta a rövid ismertetőket, bár a tartalom összegzése ezeknél a filmeknél meglehetősen elnagyolt-

nak tűnt, s nem sok segítséget nyújtott. Többszöri mérlegezés után végül egy francia mű mellett döntött. Megnézte a számozását, majd rutinosan emelte ki a borító nélküli kazetták közül a filmet.

Másnap korán reggel Jani már ott várta a videotéka előtt.

– Megnézte? – kérdezte a nő, miközben előreengedte a vendéget, s kifordította az üzlet fehérneműkkel kirakott ajtaját.

– Meg.

– És tetszett?

– Tetszett.

– Ilyesmire gondolt?

– Hát nem egészen.

– Hogyhogy?

– Másképp képzeltem.

– De azért tetszett?

– Igen.

Jani lerakta a kazettát a pultra, s azt mondta, nem kér másikat. Miután elment, Erzsike még sürgölődött egy kicsit a fehérneműknél, s elmosta az italkimérésben tegnapi megmaradt poharakat. A kazetta csak később jutott eszébe. Tette volna a szám szerinti helyére, de a mozdulat hirtelen félbeszakadt.

A számozás szerint egy mesefilmet tartott a kezében.

– Összecseréltem, szegény Jani, rossz filmet adtam neki... – suttogta magában.

Hogy bizonyosságot szerezzen, gyorsan betette a kazettát a lejátszóba.

Pár vidám dallam, majd megjelent a film címe is.

Egy bogár élete.

Ezt tartotta a kezében.

Este a férje arról beszélt, hogy Janival találkozott a kocsmában, és a Sipkás, ha lehet, az eddiginél is furcsábban viselkedett. Azt mondta, hogy már nem érdeklik a nőkhöz vezető szűk ösvények. Csak azt hajtogatta, hogy a katicabogarak tánca, az igen. Az maga a megtestesült gyönyörűség.